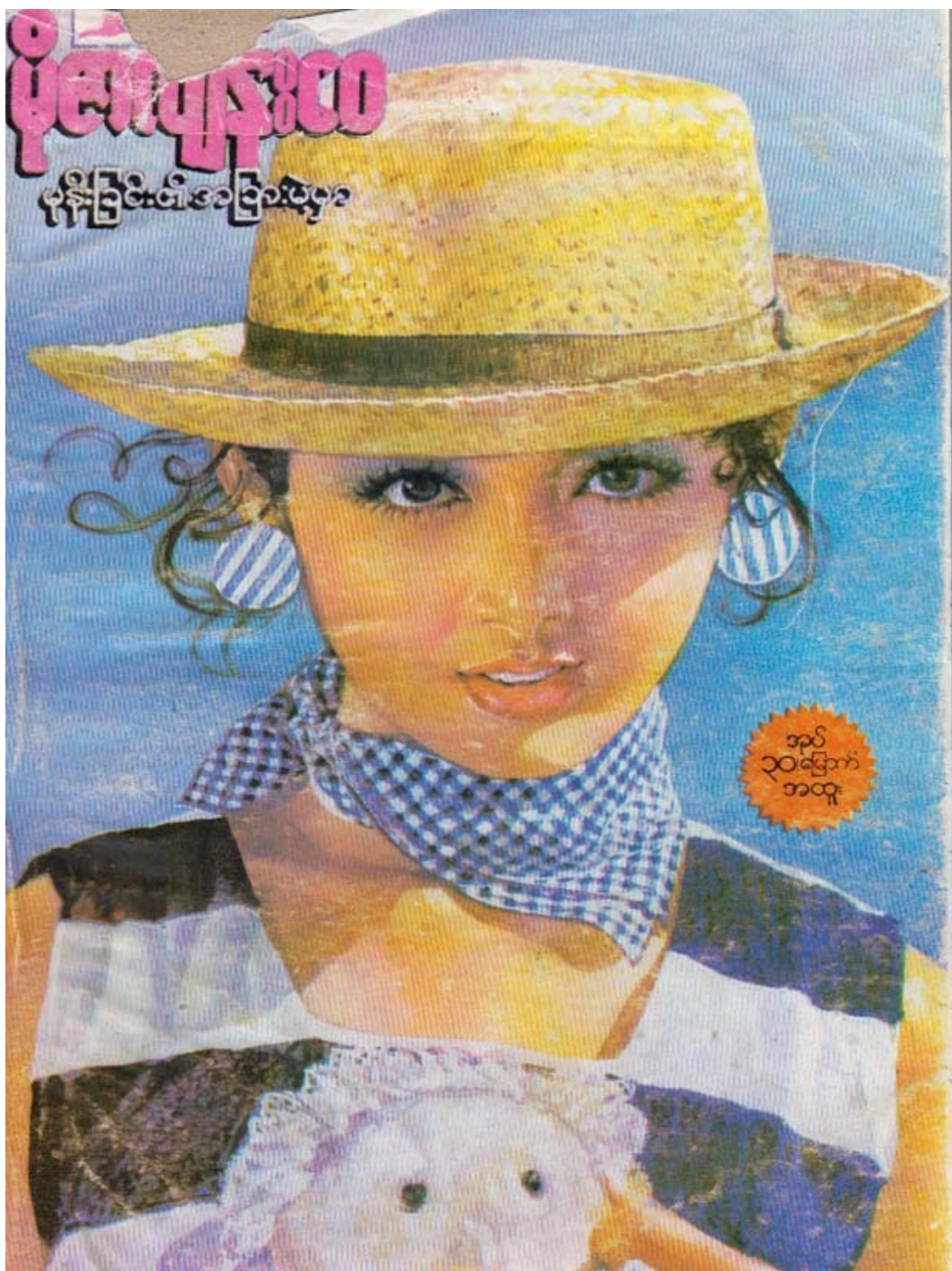

ပုံစံပျဉ်းဝတ်

မုန့်ခြင်း၏အခြေအနေ

အပို
၃၀ နံပါတ်
အထူး

(၁)

မုန်းခြင်း၏ အခြားမဲ့မှာ

လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ကျိုးတို့ကျဲတဲ ရှိနေသောလမ်းမှာ ရဲဝံ့က
သူ့ရဲ့မာစီးဒီးကား နက်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းလာနေသည်။

ရှေ့ကြည့် မှန်ချပ်ကြီးကို ဖောက်ထွင်းပြီး ရဲဝံ့ရဲ့အကြည့် အာရုံထဲသို့
စိတ်ဝင်စား စရာမြင်ကွင်းတစ်ခု လာရောက်ထိကပ်လိုက်သည်။

ရဲဝံ့တွေ့လိုက်ရသည်က ပြေပြစ်အချိုးကျသော သွယ်သွယ်လျလျ
မိန်းမငယ် တစ်ယောက် ရဲ့ နောက်ကျောအလှပါပင်။ လျှောက်ဟန်လေးက၊
နဲ့နှောင်းပြီးသိမ်မွေ့သည့် အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။
သည်လမ်းလျှောက်လေဟန်ကပင်၊ ရဲဝံ့က အကြည့်တွေကို သိမ်းကျုံး
အပိုင်စားယူလိုက်ပါသည်။

ကားရဲ့ရွေ့လျားမှုအရှိန်ကို ပိုပြီးလျှော့ချလိုက်သည်။
တရွေ့ရွေ့ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လှုပ်ရှားနေ သောသဏ္ဌာန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ တဖြည်းဖြည်း ထိုရွေ့လျားနေသော မိန်းကလေးကို မီလာသည်။
ကားအဖြတ်မှာ သေသေချာချာကြီးကို မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ရဲဝံ့ရင်ထဲမှာ ဖျတ်ဖျတ်ခါအောင် လှုပ်ရှားသွားသည်။
သွေးခုန်နှုန်းတွေစီးချက် မမှန် တော့ပါလား။ ရဲဝံ့ တွေ့လိုက်ရသည်က၊ ဖြူနု
လန်းဆန်းသော မျက်နှာအလှလေးပါပဲ။ အေးချမ်းသည့် အလှက သူ့ရဲ့ နှလုံးသားကို
မိမိရရကြီး ချုပ်ကိုင် ဖမ်းစားလိုက်ပါပြီ။

ကားအရှိန်ကို ဘယ်လောက်ကြီး လျှော့ထားထားလှူခြေလှမ်းထက်
မြန်တာမို့၊ မိန်းကလေး ကိုကား ကကျော်လွှားသွားနေပြီ၊ ရဲဝံ့ကားကိုရပ်ပြီး

ထိုမိန်းကလေးကို စောင့်ချင်ပါသည်။

ရင်ကို အေးမြစေတဲ့ မျက်နှာအလှလေးကို
တစ်မုံစိမ့်ကြည့်နေချင်ပါသေးသည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ရှိတိုင်းလုပ်လို့ မရလေတော့၊
အရှိန် အနှေးဆုံးနှင့်သာ ကားကိုမောင်းနှင်နေလိုက်သည်။

ဘေးရှိ နောက်ကြည့်မှန်ကနေတစ်ဆင့် မျက်လွှာလေးချပြီး
ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်နေ သော မိန်းကလေးကိုလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ခေါင်းငုံထားရာမှ မိန်းကလေးက မှေးချထားသောမျက်ဝန်းလေး
ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ဝင့်ပြီး ပင့်လာသည်။ တောက်ပြောင် ရွန်းလက်နေသော
မျက်ဝန်းအစုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အို...မိန်းကလေးရယ်”

ညည်းညည်းညူညူပင် ရဲဝံ့ တမ်းတမိလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ
တဒိန်းဒိန်းနှင့် ဆောင့်၍ ရင်ခုန်သံ တွေပြောင်းသွားပြီမဟုတ်လား။

“လှလွန်းရက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်”

မိန်းကလေးက မျက်လွှာချပြီး ပြန်၍ ခေါင်းလေးငုံသွားသည်။ ရဲဝံ့
ဆိုသော သူ့ကို သတိထားမိပုံပင် မပေါ်ပါ။ ပြည်လမ်းမကြီးဆီသို့ ကားက
ရောက်နေပြီမို့ ရဲဝံ့က ကတ္တရာ လမ်းပေါ်သို့ ချိုးပြီး တက်လိုက်သည်။

အနီးရှိကားဂိတ်ဆီသို့ မိန်းကလေးက လျှောက်သွားနေသည်ကို
ရဲဝံ့တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်မိန်းကလေး ဘယ်ကလည်း၊ ဘယ်သူလည်း၊ ရဲဝံ့သိပ်ကို
သိချင်နေပါသည်။ သည်လမ်းထဲကို ရဲဝံ့သိပ်ကိုသိချင်နေပါသည်။ သည်လမ်းထဲကို
ရဲဝံ့ပြောင်းလာတာ တစ်လ ကျော်ပြီ။ သည်မိန်းကလေးကို တစ်ခါမျှ
မြင်ဖူးတွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

မိဘများရှိစဉ်တုန်းက၊ သူသည်လမ်းမှာနေခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်ပေါင်း
အတော်ကြာ သည်လမ်းက သူခွဲခွာ ထွက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ကို အိမ်ငှားတွေ၊
တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ပြောင်းထားခဲ့သည်။ ခုတော့ အိမ်ငှားတွေ ဆင်းသွားပြီး
မိဘရဲ့လက်ငုပ်လက်ရင်း အိမ်လေးကို နေချင်၍ ပြင်ဆင်ပြီး ပြန်နေခဲ့သည်။

သည်လမ်းနှင့် ရဲဝံ့ ကင်းကွားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီပဲ။ ထို မိန်းကလေးသည်
ဤလမ်းမှာ နေတဲ့သူလေးပဲလား။ ဒါမှမဟုတ်အခြားအရပ်က သူလေးပဲလား။

သည်လမ်းမှာ နေသူဆိုလျှင် တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မိမိနဲ့
တွေ့ဆုံနိုင်ဦးမည်။ ဒါမှမဟုတ် အခြားရပ်ကွက်မူ မိန်းကလေး၊ သည်ကို
လာလည်တဲ့သူ ဖြစ်ပါလျှင်။

တွေးရင်းနှင့် ရဲဝံ့ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်လာသည်။
ထိုမိန်းကလေးနှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံခွင့် မရှိတော့မှာကို သိပ်ပြီး စိုးရိမ်သွားသည်။

ကားမှတ်တိုင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိန်းကလေးကို လွမ်းမောတသစွာ
ဖြစ်နေမိသည်။ တဒင်္ဂမြင်အတွေ့မှာရဲဝံ့ စိတ်တွေကို အမျိုးမျိုးသော ခံစားမှုတွေ
ဖြစ်စေလိုက်သော ထိုမိန်းကလေး ကို ရဲဝံ့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမျှ မတုန်လှုပ် ခဲ့ဖူးသော
သူ့ရဲ့နှလုံးသားတွေသည်၊ မိန်းကလေးကြောင့် လှုပ်ခတ်ခဲ့ရပြီ။

အကြည့်ချင်းတောင် မဆုံလိုက်ရဘဲ သည်မိန်းကလေးသည်၊
သူ့အပေါ်လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်း ရှိလှသည်လား။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ၊ ရဲဝံ့က လွန်စွာ
အံ့သြမိသည်။

မိန်းကလေးတွေနှင့် အစိမ်းသက်သက် မရှိခဲ့တဲ့ ရဲဝံ့၊ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရုံနှင့်၊ သည်လောက်ထိလှုပ်ရှားသွားရတာ ၊
လူကြားလျှင် ရယ်စရာဖြစ်ပြီး၊ ရာဇဝင် ရိုင်းရလေ တော့မည်။

မယုံနိုင်လောက်တဲ့ သူ့အဖြစ်ကို တွေးပြီး ရယ်ချင်စိတ်ပင်ဖြစ်သွား၍
ဝိပြတ်သော နှုတ်ခမ်း ထောင့် စွန်းလေးတွေပင် ကွေးတက်သွားသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ရဲ့နှလုံးသားထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး ညှို့ငင်ဖမ်းစားနိုင်သည့်
မိန်းကလေးကို တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါ အခါပေါင်းများစွာ ရဲဝံ့
တွေ့မြင်နေချင်ပါသည်။

ကားမှတ်တိုင်တွင် ရပ်ရင်း၊ စီးရမည့် နံပါတ်ကိုးကားကိုး
လှမ်းမျှော်ကြည့်နေစဉ်မှာ၊ သူမကို မာစီးဒီးကားနက်ကြီးပေါ်က စူးရဲသော အကြည့်
တစ်ခုပေးပြီး ဖြတ်သွားသော သူ့ကို ဝင့်မွန်သီ တွေ့လိုက်ရ သည်။

ထိုသူ့ဆီသို့ လျှပ်တပြက် ရောက်သွားသော အကြည့်ကိုရုတ်သိမ်းပြီး၊
ထိုးဆိုက်လာတော့ မည့်ကား ဆီသို့လှမ်းတက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် နံပါတ်ကိုးဟီးနီးပေါ်က ခရီးသည်
တစ်ချို့ ကားခြေ နင်းခုံမှ အလှအယက်ဆင်းကြသည်။ အပေါက်ဝမှာလည်း
တိုးပြီးတက်ဖို့ ခရီးသည်တွေ မြေပြင်မှာ အသင့်စောင့်နေကြသည်။
ဆင်းသည့်ခရီးသည်တွေ ကုန်သည်နှင့်အများနည်းတူ ဝင့်မွန်သီကား ပေါ်သို့
တိုးတက်လိုက်ရ သည်။

ခုခေတ်မှာ ကားအတက်အဆင်းမှာ သိမ်မွေ့နေလို့လည်း မရဘူးလေ။
အများနည်းတူ ကားပေါ် ရောက်အောင် တိုးခွေတက်ရမှာပါပဲ။
ခြေတစ်လှမ်းကုဋေတစ်သန်းဆိုတာ လိုင်းကားစီး သည့် နေရာ
မှာလုံးလုံးအသုံးမတည့်သည့် အပြုအမူပါပဲ။

ဝင့်မွန်သီ ကားပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ရောက်သည့်နေရာမှာ
ရပ်နေလို့မဖြစ် သေးပါ။ ကားစပယ်ယာက အော်နေသည် မဟုတ်လား။

ကားရဲ့ကိုယ်ထည် အလယ်ပိုင်းကိုတိုးဖို့လေ။ အလယ်မှာမြွေမရှိပါဘူး။
ဝါသနာပါရင် ကလို့ ရတယ် စသည်တို့ဖြင့် စုံလို့ပေါ့။

ဝင့်မွန်သီက မြို့ထဲအထိစီးမှာဆိုတော့ အန္တရယ်ကင်းဘေးရှင်း
အပြောလွတ်အောင်ကား ရဲ့အလယ်ကိုတိုးတိုးခွေ့ခွေ့ဝင်လိုက်သည်။

အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဝင့်မွန်သီ ဆယ်တန်းကို ဖြေခဲ့ပြီးပါပြီ။
အောင်စာရင်းကို စောင့်မျှော်ရင်းအောင် သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်သည်ဖြစ်စေ၊
အလုပ်လုပ်ရမှာမို့ အလုပ်ရှာ နေပါသည်။

ခုလည်း မြို့ထဲက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီသွားပြီး အလုပ်
စနည်းနာဖို့ပါပဲ။ အလုပ်လုပ် ရင်း ဆယ်တန်းအောင်လျှင် အဝေးသင် တက္ကသိုလ်သာ
တက်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

ရဲဝံ့က သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ စွဲငြိထင်ဟပ်လာသော ဝင့်မွန်သီရဲ
ပုံရိပ်လေးကို သယ်ဆောင် ရင်း မြို့ထဲရှိ သူ့ရဲ့ မိနီမားကတ် ကုန်တိုက်ဆီသို့
မောင်းခဲ့သည်။

ကုန်တိုက်ရှေ့ သူ့ရဲ့ကားရပ်ရန် သီးသန့်နေရာယူထားသော နေရာမှာ၊
ကားကိုထိုးဆိုက် လိုက်သည်။ ကားစောင့်က ပြေးလာပြီး၊
သူ့ရဲ့ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။

“ဆရာဒီနေ့ နည်းနည်း နောက်ကျတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

ခါတိုင်းထက် နောက်ကျရောက်လာသည်ကို
အစောင့်ကသတိထားမိပြီးပြောသည်။ သည်လိုနောက်ကျ၍ စွဲမက်စရာ
ကောင်းသော မိန်းကလေးနှင့် တွေ့ဆုံရသည့် အဖြစ်ကို ကျေနပ် မိသည်။

ရဲဝံ့က သူ့ရဲ့ သားရေလက်ဆွဲအိတ် အကောင်းစားကို ကားထဲက
လှမ်းယူပြီး တံခါးကို သော့ခတ်ကာ၊ ကုန်တိုက်ဆီသို့လှမ်းခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ လေအေးစက်ဖွင့်ထား၍ အခန်းက
အေးစိမ့်နေသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ စာရွက်စာတမ်းများပါသော လက်ဆွဲအိတ်ကို
တင်လိုက်သည်။

အလုပ်လုပ်ရင်း စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ပေမယ့် အလုပ်ထဲမှာ စိတ်က
မရောက်သေး၊ သူ့ရဲ့ အတွေးအာရုံထဲသို့ ဖြူဝင်းမွတ်စင်သော မျက်နှာလေး
အလည်ရောက်လာပြန်သည်။

“မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲကွယ်၊ မင်းနဲ့ပြန်ပြီး ဆုံတွေ့ရအောင်
ကိုယ်ကြိုးစား ရလိမ့်မယ်”

ဘောလ်ပင်ကို လက်ထဲကိုင်ပြီး ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းကြီးဖြစ်နေသည်။

စားပွဲပေါ်က ဘဲလ်လေးက ထမြည်သည်။

ရဲဝံ့၏ အတွေးတွေကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ အခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်တောင်းသည့် ဘဲလ်မို့ ခလုတ်နှိပ်ပြီးဝင်ခွင့်တောင်းသူကို ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

အဝယ်တော်ကြီး ဦးစံဝင်းက ပြုံးချိုသော မျက်နှာနှင့် ဝင်လာသည်။

“လာ...ဦးစံဝင်း”

ရဲဝံ့က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဦးစံဝင်းက ရဲဝံ့ရှေ့မှာ ရိုးရိုးကျိုးကျိုးလေးရပ်နေသည်။

‘ထိုင်လေဗျာ’

ဦးစံဝင်းကို ထိုင်ခိုင်းရင်း ရဲဝံ့က စကားဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဖို့ မအားတာနဲ့ မတွေ့ဖြစ်ဘူးဗျာ။ ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင် တယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမအားမလပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးစံဝင်း တွေ့ခွင့်မရခဲ့ပါ။”

သံမဏိစက်ရုံ၊ ဖန်ချက်စက်ရုံကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သော ရဲဝံ့ အလုပ်တွေများလှသည်။ ကိုယ်ခွဲ မရှိ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ မရှိ၍ စက်ရုံတွေကိုရော၊ ကုန်တိုက်ကိုပါ လူယုံတွေနှင့် သာလွှဲထား ရသည်။

“ဒီလိုပါ သူဌေး၊ ကုန်တိုက်အတွက် မှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေရောက်နေပါပြီ၊ ငွေချေဖို့ကိစ္စ သူဌေးကို ပြောမလို့ပါ”

“အဲဒါများ ဦးစံဝင်းရာ၊ ခင်ဗျားကို အာဏာကုန်လွှဲထားတာပဲ၊ ဘဏ်က ထုတ်ပြီး ချေလိုက် ပေါ့”

ရဲဝံ့က ထူထဲသော မျက်ခုံးတွေကို အတွန့်ချိုးပြီးစိတ်မရှည်ဟန်နှင့်

ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ရေးပြီးသားချက်(စ်) ကုန်နေလို့ပါ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုဘယ်လောက် ရေးပေးရမလဲ ပြောပါ”

“ဆယ့်ငါးသိန်းလောက် ရေးပေးထားပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ပစ္စည်းစာရင်း ဇယားကိုတော့ တိကျအောင် လုပ်နော်
စာရင်းကိုင်ကြီးနဲ့လည်း ညှိပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရဲဝံ့က ငုံ့ပြီး ချက်စာအုပ်မှာ ရေးသားနေသည်။ ချက်(စ်) လက်မှတ်ကို
ကြည့်နေသော ဦးစံဝင်းရဲ့ မျက်နှာကြီးက ပြုံးချိုနေသည်လေ။

ရဲဝံ့က ရေးပြီးချက်(စ်) စာရွက်ကို စာအုပ်က ဖြတ်ပိုင်းနေရာကနေ
ဆုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရော့...ဒီမှာ ဦးစံဝင်း၊ အလုပ်အကိုင် တွေရော၊
အားလုံးချောချောမွေ့မွေ့ပဲလား”

“ပြေပါတယ် သူဌေး”

ဦးစံဝင်းက ချက်(စ်) လက်မှတ်ကို သွက်သွက်လေး လှမ်းယူပြီး
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့် သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ရဲဝံ့က ခေါင်းညိတ်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဦးစံဝင်းကသူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး
သွက်သွက်ကြီး ထွက်သွားနေသည်။ ဦးစံဝင်းရဲ့နောက်ကျောကို ကြည့်နေရင်း ရဲဝံ့
လေးလေးနက်နက်တွေးနေ သည်။

ဦးစံဝင်းသည် သူ့ထံတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ

တစ်နှစ်ပင်ကျော်နေသည်။ ငွေကြေးအရ ဦးစံဝင်းကို သူယုံကြည်ရထိုက်သူလို့ထင်ပြီး လွှဲထားခဲ့သည်။ ဦးစံဝင်းရဲ့အကြောင်းကို တစ်ခါမှ သူ သေသေချာချာ မစပ်စုခဲ့ပါလား။

ဦးစံဝင်းကို လေ့လာဖို့အချိန်လည်း သူမပေးနိုင်ခဲ့ပါလား။ စာရင်းကိုင် ဦးတိုးနှင့်သာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တွဲကိုင် အလုပ်လုပ်စေခဲ့သည်ပဲ။

စာရင်းကိုင် ဦးတိုးသည် သူ့ဖခင် ရှိစဉ်ကတည်းက အမှုထမ်းခဲ့သည်မို့ ဦးတိုးသည် အလွန်ယုံကြည်အားထားရသော သူဖြစ်သည်။

ဦးစံဝင်း မတော်တရော်လုပ်လျှင်တောင် ဦးတိုးကခွင့်ပြုမည်မဟုတ်လို့ သူယူဆထားသည်။ ဒါကြောင့် ဦးစံဝင်းကို သိပ်မရင်းနှီး အကျွမ်းမဝင်သော်လည်း ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယုံစားထားခဲ့သည်။

အဆုံးစွန်ဆုံး ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်ပြီးတောင်၊ ဦးတိုးကိုသာ လွှဲထားသည်။ ဦးစံဝင်းကို ကြည့်ရှုကွပ်ကဲဖို့ ဦးတိုးကိုသာလွှဲထားလိုက်သည်။

ဦးစံဝင်းသူဆီမှာ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့ရသည်မှာ လည်းဦးတိုးဆက်သွယ်ပြီး ခေါ်ခဲ့၍ သာ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ဦးစံဝင်းအပေါ်မှာ ဦးတိုး အာမခံ၍ သူလုံးဝယုံကြည်ထားပါသည်။

စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကြည့်နေရင်း လွင့်ခနဲသူ့အတွေးများ လျှပ်တပြေးတွေ့မြင်ခဲ့ရသော မျက်နှာလေးကို သတိရလိုက်သည်။

ကြည်မွေ့အေးချမ်းသော ထိုမျက်နှာလေး၊ သူ့အတွေးအာရုံထဲမှာစိုးမိုးနိုင်လွန်းလှသည်လား။ လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေက အများကြီးမို့ ထိုမိန်းကလေးကို အတွေးအာရုံထဲက ကြိုးစားပြီး ဖျောက်ဖျက်လိုက်ရသည်။

ကုန်တိုက်တွင် ခဏသာနေပြီး မြောက်ဥက္ကလာပရှိ သံမဏိစက်ရုံဆီသို့

ထွက်ခဲ့သည်။

ဝင့်မွန်သီက မြို့ထဲမှာ အလုပ်အကြောင်း စနည်းနာသည်။

ပြီးတော့သူငယ်ချင်းက အဖော်ဆွယ်လို့ ရုပ်ရှင်ပင် ဝင်ကြည့်လိုက်သေးသည်။
ဝင့်မွန်သီ အိမ်ပြန်လာချိန်က ညနေပင် စောင်းနေလေပြီ။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး
ရွှေဟင်္သာလမ်းထဲကို ဝင်ချိန်မှာ မှောင်ရီလေးပင် ပျိုးနေ သည်။

ဝင့်မွန်သီ ကားပေါ်က မဆင်းမီလေးတင်ပဲ၊

ရဲဝံ့ကားလမ်းထဲဝင်သွားသည်။ လမ်းတစ် လျှောက်
မနက်ကတွေ့ခဲ့သောမျက်နှာလေးကို တွေ့ရလို့ တွေ့ရငြားရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ခဲ့
ရပါ။

မျှော်လင့်ကြီးစွာ ရှာမိသော်လည်း မတွေ့၍ ရဲဝံ့စိတ်ဓာတ်
အကြီးအကျယ်ကျသွားသည်။ မိန်းမလှလေးနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ခွင့်မှ ရှိပါတော့မလားလို့
စိုးရိမ်စိတ်လေးတောင် ဖြစ်မိလိုက်ပါသည်။

ရဲဝံ့ အိမ်ကအတွင်းဘက် နည်းနည်းကျသည်မို့၊

အိမ်တော်တော်များများကို ကျော်လွှားခဲ့ ရသည်။ သူကျော်လွှားခဲ့သော အိမ်တွေထဲမှာ
တိုက်အိမ်တွေလည်း ပါသည်။ ပျဉ်ထောင်အိမ်တွေ လည်းပါသည်ပေါ့။

သူဖြတ်ကျော်ခဲ့သော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးအတွင်းမှာ သူရင်တွင်
ကပ်ငြိတွယ်ငင်နေ သော မိန်းမလှလေးရှိနေသည်ကို ရဲဝံ့တစ်ယောက်
လုံးဝမသိရှာပါ။

ဝင့်မွန်သီက အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ညစာအတွက် အလောတကြီး
ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ အလုပ်မှပြန်လာသည့် ဖခင်ပြန်လာလျှင်
အသင့်စားသောက်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။

ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ရန် အရံသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဝင့်မွန်သီ
ရေချိုးခန်းဝင်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သံစုံမြည်နေသည့်

တံခါးနှစ်ပေါက် ဖယ်မီလီယား ကားသံကို
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြားလိုက်သည်။

“ဟော့ ဖေဖေပြန်လာပြီ”

ပြေးပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဖယ်မီလီယား ကားပြာက
တုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ဆေးရောင်မွဲမွဲ၊ မညီမညာ ကွက်တိကွက်ကြားနှင့်
ကားရဲ့အသွင်က ဟောင်းနွမ်းခြင်းဆိုသည့် ဂုဏ် ပုဒ်ကို ဖော်ပြနေသည်။

ကားပေါ်မှ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ဝဝခန့်ခန့် ဦးစံဝင်းက
ဆင်းလာသည်။ လက်ထဲမှာ လည်းစားသောက်စရာ အထုပ်များပါလာသည်။

“ဟော... အဖေ ဘာတွေ ဝယ်လာတာလဲ”

“အဖေနဲ့ မွန်သီစားဖို့ ခေါက်ဆွဲကြော်လေ”

“ဟင်းတွေ ရှိရဲ့သားနဲ့ အဖေက အလကားပိုက်ဆံကုန်အောင်”

ဦးစံဝင်းလှမ်းပေးသော ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း ဝင့်မွန်သီက
အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ငွေကိုချွေတာသုံးစွဲရသည့် အချိန်မှာ အပိုပိုက်ဆံ
မကုန်စေချင်တာ ဝင့်မွန်သီရဲ့ဆန္ဒပါ။

“မွန်သီ ခေါက်ဆွဲကြော် ကြိုက်မှန်းသိလို့ အဖေဝယ်လာတာ
စားစမ်းပါကွယ်”

ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ယူပြီး ထမင်းစားပွဲဆီသို့ ဝင့်မွန်သီ လှမ်းခဲ့သည်။

“အဖေ... ရေချိုးပြီးမှ စားမှာမဟုတ်လား”

“အင်း...”

“မွန်သီလဲ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ရေချိုးပြီးမှ ထမင်းလက်ဆုံစားကြသည်။

နှစ်ဦးတည်းသာရှိသော ထမင်းဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သည်အိမ်ကြီးမှာ အမြဲသည်လိုပဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မောင်နှမမရှိ၊
မိခင်မရှိသော ဝင့်မွန်သီရဲ့ဘဝက သိပ်ကိုခြောက်သွေ့ ပျင်စရာ ကောင်းခဲ့သည်။

“မွန်သီ ဒီနေ့ အပြင်သွားသေးလို့လား”

“သွားပါတယ် အဖေ”

“ဘာ သွားလုပ်တာလဲ”

“အလုပ်အကြောင်းလေ့လာဖို့ပေါ့ အဖေရယ်”

“အောင်စာရင်း ထွက်တော့ရော ဘာထူးမှာလဲအဖေ၊ မွန်သီမှ
ကျောင်းဆက်မတက်နိုင် တာ”

ဝမ်းနည်းအားငယ်သော အကြည့်များနှင့် ဦးစုံဝင်းကိုကြည့်ပြီး
ဝင့်မွန်သီက ပြောသည်။ ဦးစုံဝင်းက ဝင့်မွန်သီ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှန်း သိပေမယ့်
အားပေးဖော် မရပါလား။

“အဖေက နေစိမ့်လိုက်တာနော်”

စိတ်ထဲက အားငယ်စွာ ပြောမိသည်။

“အင်းလေ၊ သူက နေစိမ့်မှာပေါ့၊ ငါ့အတွက် သူဘာလို့
ငွေကုန်ခံချင်မှာလဲ၊ ဒုက္ခခံပြီး၊ ကျောင်းထားချင်မှာလဲ”

ကြေကွဲစွာနှင့် ဝင့်မွန်သီ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။
ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ ဖြစ်တဲ့ မိခင်ကို ပြေးပြီး သတိရမိသည်။ အမေသာရှိခဲ့လျှင်
ဝင့်မွန်သီရဲ့ ဘဝ အစစအရာရာပြည့်စုံခဲ့မည်သာ။

ခုတော့ ဝင့်မွန်သီရဲ့ဘဝအစစ သိမ်ငယ်ခဲ့ရသည်ပဲ၊ မိခင်မဆုံးခင်က
ပြောခဲ့သော စကားများကို နားထဲတွင် ပြန်လည်ကြားယောင်ခံစားနေမိသည်။

“သမီးရယ်၊ သမီးအဖေ့ကို ဂရုစိုက်နော် ပစ်မထားပါနဲ့ သူ့အတွက်ဆို သမီးတတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က အစစအရာရာ ကူညီပေးပါကွယ်၊ မေမေစိတ်ချခဲ့ပါရစေ”

တဖွဖွမှာခဲ့သော မိခင်ရဲ့ စကားကို ဝင့်မွန်သီ မြေဝယ်မကျနားထောင်ခဲ့ပါသည်။ ဦးစံဝင်းကို လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုခဲ့ပါသည်။

“မွန်သီ စားလေ၊ ဘာငိုနေတာလဲ”

ဦးစံဝင်းက ပြောလိုက်မှ ငေးငိုနေရာကနေ ထမင်းဆက်စားလေသည်။

“အဖေ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် မွန်သီ”

ဦးစံဝင်းရဲ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးစံဝင်း ပြောလာမည့် စကားတွေ ကို ငဲ့လင့်နေသည်။

“မွန်သီအတွက်၊ အလုပ်ကို ကုန်တိုက်မှာ ပြောကြည့်မလားလို့ပါ”

စောစောက မှုန်မှိုင်းနေသော ဝင့်မွန်သီရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေတဖျတ်ဖျတ်၊ အရောင်လက် လာသည်။

“ပြောကြည့်ပါလား အဖေရယ်၊ အဲဒီ မှာတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့”

“အင်း သူဌေးကို မေးကြည့်ရမှာပဲ၊ သူဌေးနဲ့ တွေ့ရဖို့ ကလဲ ကိုယ်တွေ့ချင်တိုင်းလဲ တွေ့လို့ မရဘူး၊ သူခေါ်တွေ့မှ ရတာ ”

“နောက် အခွင့်သင့်ရင် အဖေမေးပေးပါနော်”

“အေးပါ”

စောစောက နှေးနေသော လက်တွေ့နည်းနည်း သွက်လာသည်။ ဝင့်မွန်သီရဲ့ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တွေ လက်ဖြာလာသည်။ ကုန်တိုက်မှာ အလုပ်ရပါစေလို့ ဝင့်မွန်သီ အခါခါဆုတောင်းနေမိသည်။

ထမင်းကို သွက်သွက်စားပြီး ဆေးကြော စရာရှိသည်တို့ကို

ဆေးကြောလိုက်သည်။

ခုတလော လမ်းသွားလျှင် ရဲဝံ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုပိုရနေသည်။
လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ထဲမှာ ဝင့်မွန်သီတစ်ယောက်ကို တွေ့လို့တွေ့ငြား ရှာရတာ
လည်း မမောနိုင်မပန်းနိုင်အောင်ပါပဲ။

တစ်ပတ်ကျော်ကျော်သာ ကြားခဲ့ပြီ၊ ဝင့်မွန်သီရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ
ရဲဝံ့ မတွေ့ရှိပါ။ အိမ်မက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသလို ဖြစ်နေပြီလား၊
တစ်ခါတည်းသာဆုံတွေ့ရပြီး၊ နောက်ဘယ် တော့မှာ မတွေ့ရတော့ဘူးလား
ဒါဆိုသူ့အတွက် ဆွေးမြည့်လွမ်းမောစရာ ဇာတ်လမ်းကြီးဖြစ်နေပြီ။

ဝင့်မွန်သီကို သူစွဲစွဲလမ်းလမ်းကြီးပင် တမ်းတနေသည်။
လျှပ်တပြက်လေး တွေ့ဆုံလိုက်ရ ပေမယ့် သူ့ကို စိုးမိုးနိုင်စွမ်း ရှိလှချည်လား။

နောက်တစ်နေ့ ကုန်တိုက်ကိုအသွား ရွှေဟင်္သာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ
ဝင့်မွန်သီကို တွေ့လို့ တွေ့ငြား ရှာဖွေကြည့်သည်။ လမ်ထိပ်သာ ရောက်ရော
အရိပ်အရောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရ။ ရဲဝံ့ စိတ်ဓာတ်တွေ အပုံလိုက် ကျသွားသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ပြီး ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ အကြည့်တစ်ခု
ပို့အလိုက်၊ ရဲဝံ့ရင်ထဲမှာ အရမ်းကို ပျော်ရွှင်သွားမိသည်။ ကားမှတ်တိုင်မှာ
ကြည်ပြာရောင် ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို တွေ့လိုက်ရပြီလေ။

ဝင့်မွန်သီရဲ့ မျက်နှာ နုနုလေးကို တွေ့ရပြီးရဲဝံ့ကားကို မှတ်တိုင်ရှေ့မှာ
ထိုးရပ်ပစ်လိုက်ချင် စိတ်ပင် ပေါက်သွားသည်။ နူးညံ့အေးကြည်တဲ့ မျက်နှာလေးကို
တစ်မိမိမိထိုင်ကြည့်နေချင်ပါ သည်။

ကားဘီးကို လိမ့်ရုံလေးတင်၊ မောင်းရင်း၊ ဝင့်မွန်သီရဲ့မျက်နှာလေးကို
တမ်းတမ်းတတ ကြည့်နေသည်။ ကားမှတ်တိုင်က လူအချို့ပင်၊ ရဲဝံ့ရဲ့စူးရဲသော
အကြည့်တွေကို သတိထားမိကြ သည်။

သူကား ရွေ့လျားရာနောက်သို့ ရဲဝံ့ပါသွားပေမယ့် သူ့စိတ်တွေ ကားမှတ်တိုင်လေးမှာ ကျကျန်ရစ်သလို ခံစာနေရသည်။

ဦးစံဝင်းက ဒီနေ့ ရဲဝံ့နှင့် ဝင်အတွေ့မှာ ဝင့်မွန်သီအတွက် အလုပ်ပြောဖို့ စိတ်ကူးလိုက် သည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများပြောဆိုပြီးတော့ ဦးစံဝင်းက စကားပျိုးလိုက်သည်။

“သူဌေးဆီက အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်ပါတယ်”

“ဘာများလဲပြောပါ ဦးစံဝင်း”

“ကျွန်တော့်ရဲ့သမီးလေးက ဆယ်တန်းဖြေထားပါတယ်၊ သူ့အခု အလုပ်သိပ်လုပ်ချင်နေပါ တယ်၊ သူဌေးရဲ့ ကုန်တိုက်မှာ အရောင်းဘက်က ခန့်ထားပေးနိုင်ရင် ခန့်ထားပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းချင်လို့ပါ”

ရဲဝံ့က ဦးစံဝင်းရဲ့ မျက်နှာကို စူးစမ်းသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေသည်။

“သူ့ကျောင်းဆက်မနေတော့ဘူးလား”

“မနေတော့ပါဘူးသူဌေး”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် ခေါ်ခဲ့လေ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို လေ့လာဦးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဦးစံဝင်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ရဲဝံ့က လိုလိုလားလားရှိသည့်အတွက် အားတက်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန် သူ့ကို ဘယ်အချိန်လောက်ခေါ်ခဲ့ရမလဲ”

“ဆယ်နာရီခွဲလောက် ကျွန်တော့်ဆီ ခေါ်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲဝံ့ကို လေးလေးစားစားနှုတ်ဆက်ပြီး ဦးစံဝင်းက ထွက်ခဲ့သည်။
ဝင့်မွန်သီ အလုပ်ရသွား လျှင် သူမအတွက်တာဝန်က လုံးလုံးလျားလျားကြီး
လျှော့ပါးသွားတော့ မည်မဟုတ်လား။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဝင့်မွန်သီကို ချက်ချင်းပင်
သတင်းကောင်းပါးလိုက်သည်

“ဦးရဲဝံ့က မနက်ဖြန် မွန်သီကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်”

ဝင့်မွန်သီရဲ့ မျက်နှာလေ ဝမ်းသာရောင်တွေ ဖြင့်လက်သွားသည်။
လိုက်ခါနေသော အသံနှင့် ဦးစံဝင်းကို အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“တကယ်လား အဖေ၊ မနက်ဖြန် မွန်သီသူနဲ့တွေ့ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဆယ်နာရီခွဲမှာ သူချိန်းထားတယ်”

“တစ်ခါတည်း မွန်သီကို အလုပ်ခန့်လိုက်ရင် ကောင်းမှာနော် အဖေ”

မျှော်လင့်တကြီးနှင့် ဝင့်မွန်သီက ပြောသည်။

“သူကျေနပ်ရင် ခန့်မှာပေါ့”

“ဒါဆို မနက်ကတည်းက မွန်သီ အဖေနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမှာလား”

“မနက်အစောကြီး အဖေက သွားမှာ၊ မွန်သီဘာသာ နောက်မှ
လိုက်ခဲ့တော့လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ အဖေ၊ ဆယ်နာရီအရောက် မွန်သီလာခဲ့ပါ့မယ်”

ဝင့်မွန်သီ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ပျော်နေသည်။ အလုပ်ရမည်ဆိုသော
မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးနေသည်။ သီချင်းလေး တအေးအေးနှင့်
ညစာ ထမင်းပွဲ ကိုပြင်ဆင်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာပင် ဦးစံဝင်းက

အိမ်ကထွက်သွားသည်။ ဝင့်မွန်သီက နံနက်စာကို သွက်သွက်လေး ချက်ပြုတ်သည်။ အိမ်မှုကိစ္စ တွေပြီးတော့ သွားဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။

ညက မနက်ဝတ်သွားရမည့် အဝတ်ကို အချိန်ကြာစွာရွေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးရွေးချယ်ခဲ့သော ပန်းနုရောင် ပိတ်ဖောက် အင်္ကျီနှင့် ဘီဘဲလ်လုံချည် ပန်းဆီရောင်ကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ရေမိုးချိုးပြီး မျက်နှာကို ပြေပြေလေး လိမ်းခြယ်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာလည်း ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို တင်လိုက်သည်။ ကြေးမုံရိပ်မှာ ထင်ဟပ်လာသော မိမိရဲ့ ရုပ်သွင်က သိပ်ကိုသားနားလှပနေသည်။

ဆလင်းဘက်လေးကိုဆွဲ၊ အိမ်ကိုသော့ခတ်ပြီး လိုင်းကားနှင့်

မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့သည်။ အချိန်ကို တမင်ကြိုတင်စောစောထွက်ခဲ့သည်။

ကုန်တိုက်ရှေ့သို့ရောက်သည့်အချိန်မှာ လက်မှနာရီကို

ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်နာရီ ထိုးရန် ငါးမိနစ်ပင်လိုသေးသည်။ သုံးဆယ့်ငါးမိနစ် စောပြီး သူမရောက်ခဲ့သည်ပဲ။

ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ သည်လောက်တော့ ဝင့်မွန်သီတို့ကစောင့်နိုင်ပါသည်။

အလုပ်သိပ်လိုချင် နေသည့် သူမဟုတ်လား။ သည်ကုန်တိုက်ကို ဝင့်မွန်သီ တစ်ခါသာရောက်ဖူးသည်။

ဦးစံဝင်းရဲ့ ရုံးခန်းဘယ်နေရာမှာ ရှိသည်ဆိုတာ တစ်ခါတည်း

ရောက်ဖူးပေမယ့်၊ ဝင့်မွန်သီ မှတ်မိနေပါသည်။ ဦးစံဝင်းရဲ့ ရုံးခန်းဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟော...မွန်သီ ရောက်ပြီကိုး၊ စောလှချည်လား”

ဝင့်မွန်သီကို မြင်သည်နှင့် ဦးစံဝင်းက လက်ကနာရီကိုငုံ့ကြည့်ရင်း၊

ပြောလိုက်သည်။

“စောစော ကြိုရောက်နေတော့ ကောင်းတာပေါ့ အဖေရယ်”

“အေးဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ထမင်းရော စားခဲ့လား”

“မစားခဲ့ပါဘူး အဖေ၊ အပြန်ကျမှပဲ မွန်သီစားတော့မယ်”

“ဒါဆိုခဏထိုင်ပါဦး၊ စောသေးတယ်၊ နီးမှသူ့ဆီသွားကြတာပေါ့၊

အဖေအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးစံဝင်းက ဘောလ်ပင်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပစ္စည်းစာရင်းဇယားများကို ဆက်လက်ပြီး တွက်ချက်နေသည်။

စားပွဲပေါ်က သတင်းစာကို ကောက်ယူပြီး၊ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် လှန်လှောဖတ်ရှုနေသည်။ အိမ်မှာ တီဗွီမရှိပေမယ့် တီဗွီအစီအစဉ်တွေကို ဖတ်ရှုနေလိုက်သေးသည်။

ဝင့်မွန်သီစိတ်တွေက ဆယ်နာရီကျော်လေ စိတ်လှုပ်ရှားမှု တိုးတိုးလာလေပါပဲ၊ သူဌေး ဦးရဲဝံ့ဆိုသော သူကြီးကို မေတ္တာပို့နေသည်။ သူမကို မြင်မြင်ချင်း သဘောတွေ့ပြီးအလုပ်ခန့်ပါစေ လို့ ဆိုတောင်းအခါခါ ခြွေနေမိပါသည်။ နာရီလက်တံလေး လှုပ်ရှားမှုကိုသာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

ဆယ်နာရီခွဲရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့သည်။ အလုပ်ကိုစိတ်ဝင်တစား လုပ်နေသော ဦးစံဝင်းက အချိန်ကို သတိထားမိပုံမပေါ်။

“အဖေ...ဆယ်နာရီခွဲတော့မယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

ဦးစံဝင်းက တိုက်ပုံအင်္ကျီရဲ့လက်ကို ပင့်တင်ပြီး၊ သူ့ဘယ်လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက် သည်။

“ဟုတ်သားပဲ...လာ...၊ မွန်သီ သွားကြစို့”

ဦးစံဝင်းက စာရွက်စာတမ်းတွေကို စက္ကူဖိဖန်တုံးလေးဖြင့် ဖိရင်းရပ်လိုက်သည်။ ဦးရဲဝံ့ရှိရာ ရုံးခန်းသို့ ဦးစံဝင်းနှင့် အတူ လျှောက်ခဲ့သည်။

ရဲဝံ့ရဲ့ အခန်းဝမှာ မင်းစေလေးကို တွေ့သည်။ ဦးစံဝင်းက မင်းစေလေးကိုပဲ ပြောလိုက် သည်။

“မောင်တူး၊ သူဌေးကိုမေးပေးပါ၊ ဦးတို့ကိုတွေ့ခွင့်ပေးနိုင်ပြီလားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး”

မောင်တူးက အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ စိတ်ဆန္ဒစောစွာနှင့် ဝင့်မွန်သီက စောင့်စားနေသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် မောင်တူး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါတဲ့ဦး”

“ကဲ လာမွန်သီ”

မွန်အဖြူကို အနောက်ကပ်ထားသော ဟိုက်ဒရောလစ်တံခါးကြီးကို ဦးစံဝင်းက တွန်းဖွင့် လိုက်သည်။ ဝင့်မွန်သီက ဦးစံဝင်းနောက်ကနေ မဝံ့မရဲနှင့် အခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်လာသည်။

ရဲဝံ့က ဦးစံဝင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီးခေါ်လိုက်သည်။ ဦးစံဝင်း နောက်ပါးမှာ ကွယ်ပြီး ပါလာ သော မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာကို မမြင်တွေ့သေးပါ။

“ထိုင်ပါ ဦးစံဝင်း”

ဦးစံဝင်းက ကုလားထိုင်ဆီသို့ လှမ်းလိုက်မှ သူ့ရဲ့ နောက်ပါးက ဝင့်မွန်သီရဲ့ မျက်နှာလေး ကိုမြင်လိုက်သည်။

“ဟာ...”

ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ပြီး၊ ရင်ထဲက ဟာခနဲ

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး အော်လိုက် မိသည်။ အတိုင်အဆမဲ့စွာ
ရင်ထဲမှာလှိုက်ခုန်သွားသည်။

တမ်းတခဲ့ရသော မျက်နှာလေး တွေ့နိုးနှင့် မမောမပန်းနိုင်အောင်
ရှာဖွေခဲ့ရသော အလှရှင် လေး။ ရဲဝံ့ရှေ့ သို့ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်ပါပြီ။

ဝင့်မွန်သီက သူမကိုတအံ့တသြကြီးငေးကြည့်နေသော ရဲဝံ့ကို
မျက်လုံးလေး အပြူးသားနှင့် ကြည့်နေသည်။ ရဲဝံ့ရဲ့အကြည့်မှာ သူမကို
ရင်းနှီးနေသည့် ဟန်တွေတွေ့နေရသည်။

ခုမှ သူမကို တွေ့ဖူးသော ရဲဝံ့ရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အစိမ်းသက်သက်
အကြည့်များက ဘာကြောင့် ရှိမနေသည်လဲ။

ရဲဝံ့ရဲ့ခန်းငြားသော ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ပြီး၊ ဝင့်မွန်သီ ရင်ထဲမှာ
ရင်ခုန်သံစဉ်တွေ မညီမညာ ဖြစ်ကုန်သည်။ သူဌေးဦးရဲဝံ့ကို မမြင်ဖူးခင်က
အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်မှတ်ခဲ့ သည်။

ခုလိုတွေ့မြင်လိုရတော့ လူငယ် တစ်ယောက်မို့ ဝင့်မွန်သီ
တအံ့တသြကြီးဖြစ်နေသည်။ ချောမွေ့တည်ကြည်သော သူ့ရဲ့မျက်နှာကို တစ်ချက်
သတိလက်လွှတ်ငေးကြည့်နေပြီးမှ အကြည့် ကို ရှက်ဝဲဝဲနှင့်
ရုတ်သိမ်းလိုက်ရတော့သည်။

ရဲဝံ့ကလည်း စူးရဲသောအကြည့်များနှင့် ဝင့်မွန်သီကို ငေးကြည့်နေသည်။
လျှပ်တပြက်တွေ့ မြင်လိုက်စဉ်တည်းက သူ့ရင်မှာ ငြိတွယ်ခဲ့သော မိန်းကလေးကို
ခုလို အနီးကပ်စိမ်ပြေနေပြေ ကြည့်ခွင့်ရတော့ ဝင့်မွန်သီရဲ့ လှပ အပြစ်ကင်းစင်သော
မျက်နှာလေးကို ပိုပြီးတွယ်တာမိပါတော့ သည်။

ဣန္ဒြေမဲ့သွားရသည့် သူ့ရဲ့အဖြစ်ကို သတိရပြီး
သတိလက်လွှတ်ဖြစ်ရသော အကြည့်ကို ထိန်းချုပ် လိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ ဦးစံဝင်း”

ဦးစံဝင်းက သူ့ရှေ့တည့်တည့် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရဲဝံ့က ဝင့်မွန်သီဆီသို့ အကြည့်ပို့ပြီး ခုထိ မထိုင်သေးသောသူမကိုပါ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ မိန်းကလေး”

ဝင့်မွန်သီက ဦးစံဝင်းရဲ့ ဘေးကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ညင်သာ သိမ်မွေ့သော ထိုမိန်းကလေးရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်တွေကို ရဲဝံ့က သေသေချာချာကြီးကိုပင် လေ့လာနေသည်။

“အလုပ်ကိုလိုချင်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သမီးက သူပါပဲ သူဌေး”

“ဟုတ်လား၊ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ နော်”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပါပြီ သူဌေး”

ရဲဝံ့က မျက်ဝန်းတည်တည်တွေနှင့် ဝင့်မွန်သီကို ကြည့်နေသည်။

“ကျောင်းမနေတော့ဘူးလား”

“မနေတော့ပါဘူးဆရာ၊ မွန်သီအလုပ်ပဲ လုပ်ချင်ပါတယ်”

“မင်းအရွယ်က ကျောင်းနေရမယ့် အရွယ်ပဲကွယ်”

ဝင့်မွန်သီလည်း သိပ်ပြီး ကျောင်းတက်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လေ၊ ဝင့်မွန်သီရဲ့ ဘဝက လုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်ခွင့်မရှိတဲ့ လူတန်းစားလေ၊ သည်အဖြစ်ကို ဖွင့်ပြီး ပြောပြလို့လည်း မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။

“အရောင်းကောင်တာ တစ်ခုမှာ မင်းကိုအလုပ်ခန့်လိုက်မယ် ကျေနပ်မလား”

ဝင့်မွန်သီ ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ ရဲဝံ့ကို ကျေးဇူးတင်နေသော ရွမ်းလက်စို နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကျေနပ်ပြီး သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အလွန်တည်ငြိမ်ပြီး အေးညက်နေသော အသံလေးနှင့် ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးကက ရုပ်ရည်တင် အေးကြည်တာမဟုတ်ဘူး၊

အသံလေးကလဲ သာလှ ချည်လား”

ရဲဝံ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကောက်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

သည်မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြီး စိုက်ကြည့်ချင်ပေမယ့် ဦးစံဝင်းက ရှိနေ၍ အကြည့်တွေကို ထိန်းနေရသည်။

“ကဲ...ဒါဆိုမင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ၊ မနက်ဖြန်မနက်ကပြီး

အလုပ်ဆင်းတော့”

ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်လေးသူ့ကိုကြည့်ရင်း၊

လဲ့လဲ့လေးပြီးလိုက်သည်။ ထိုအပြီးလေး က အရမ်းကို စွဲမက်ချင်စရာ ကောင်းနေသည်ကို ရဲဝံ့ တွေ့ရှိလိုက်ရပါသည်။

“ဦးစံဝင်း သူ့ကိုဒေါ်မြိုင်တို့ ကောင်တာမှာ ဝင်လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“မွန်သီကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ရဲဝံ့က အပြီးချို့ချို့နှင့် ခေါင်းကို ဆန်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျောခိုင်းမသွားမီ အလှမျက် နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်မိပါသေးသည်။

သည်နေ့ရဲဝံ့ အရမ်းကိုပျော်မိပါသည်။ သူ့မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သော မိန်းကလေးသည် သူ့ရဲ့ရှေ့သို့ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာပြီး၊ သူ့ကုန်တိုက်မှာ အလုပ်ဝင်နေပြီ မဟုတ်လား။

“ဪ...ဝင့်မွန်သီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ပြီး၊ ငါ့စိတ်တွေ

တုန်သွားတယ်၊ ဘယ်မှာနေ တယ်ဆိုတာတောင် မမေးမိပါလား”

သူ့အဖြစ်ကိုသူ တွေးပြီး ရယ်မိသွားသည်။

“ဦးစံဝင်းကို တွေ့မှ မေးကြည့်ရမှာပဲ”

ရဲဝံ့အတွက် နောက်နေ့မှာ မဖြစ်မနေ လုပ်ရမယ့်အလုပ်တစ်ခုက
သေချာသွားပြီ၊ နေ့တိုင်း တစ်နေ့တစ်ခေါက်အနည်းဆုံး ဝင့်မွန်သီရိနေမည့်
ကောင်တာသို့ ရောက်မိမှာ အမှန်။

သူ့ထံမှာ ဝင့်မွန်သီသည် အလုပ်ဝင်နေပြီမို့ သည်မိန်းကလေးနှင့်နီးစပ်ဖို့
အရေးက သိပ်ပြီး ခက်ခဲလိမ့်မည်မဟုတ်လို့၊ တွေးပြီး ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေသည်။
